

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13 — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ.

Διατί νά μὴν ὑπάρχη καὶ διὰ τοὺς πολιτικούς τεσσαρακοστή; Μόνον αὐτοὶ θὰ ἐξακολουθοῦσιν ὀργιάζοντες ὡς ἐν ἡμέραις 'Απόκρεω;

Τοὺς ἐφαντάσθημεν μὲ κόνιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ συντετριμμένην τὴν καρδίαν πορευομένους εἰς τοὺς ναοὺς καὶ αἰτουμένους συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἴδου καὶ τὸ τροπάριόν των.

«'Ημάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συντετήρησαμεν οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος ὁ τῶν ἐλλήνων λαός».

***

'Ενόσω ἄθεον τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν νομοθετήσῃ τεσσαρακοστήν καὶ διὰ τοὺς πολιτικούς, Πάσχα δὲν θὰ ἴδῃ.

Αἰώνιοι αἱ ἡμέραι τῶν ἀπόκρεω θὰ διαδέχωνται ἀλλήλας, πᾶσαι νύκτες, ἄνευ φωτός καὶ ἡμέρας, ἀτελεύτητα δὲ τὰ ὀργιαστικά των καὶ βεβακχευμένα ἄσματα θὰ πλήττωσι τὰ πειθήνια ὦτα τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ ἀδιακόπως ὡς ἤχοι ἀτμοκινήτου μηχανῆς.

***

Νομοθέτησον λοιπὸν, φορολογούμενε λαέ, τεσσαρακοστήν ὡς τάχος. 'Εὰν ἐβαρύνῃς τοὺς μετρημφισμένους σου πολιτικούς ὅστινες ὡς πολιτικὴν ὑπέλαβον τὴν μασκαρωσύνην, ἀφαιρέσον αὐτῶν τὴν προσωπίδα καὶ οὕτως ἐξησηθημένους ἐκ τῶν ὀργίων ἄγαγε αὐτοὺς πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς μετανοίας, καὶ ἀνάγκασε αὐτοὺς νὰ κλίνωσι τὸ γόνυ καὶ ἐκφωνήσωσι τὸ «ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.»

«'Αλλως μεθύου καὶ σὺ καὶ μεταμφιέσθητι καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς 'Ανατολῆς θὰ ἐορτάζωσι τὸ Πάσχα αὐτῶν ἐν ἀνεκλαλήτῳ χαρᾷ, σὺ ὁ περιούσιος ταύτης λαός, ἡ 'Ανατολὴ τῶν 'Ανατολῶν, μασκαρεύου μετὰ τῶν πολιτικῶν σου, στάδια ὅλα ἀπολειπόμενος τοῦ Πάσχα τῶν λοιπῶν λαῶν.

Μὴ Χάνεσαι.

Η ΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ γίνωνται ἐτοιμασίαι γάμου. 'Όλα εἶναι ἑτοιμα, οἱ προσκεκλημένοι ἀνυπομονοῦν, αἴφνης ἀκούεται μία φωνή: Δεῖπει ὁ γαμβρός. 'Αμέσως οἱ μισοὶ προσκεκλημένοι τρέχουν πρὸς ἀναζήτησίν του καὶ ἐνῶ τρέχουν ἀκούουν ψιθυρίζοντες ἐν τῇ αἰθούσῃ: Μετενόησε, δὲν θέλει. Οἱ ἄλλοι μισοὶ, οἱ οἰκειότεροι, περιμένουν νὰ ἴδουν τὸ ἀποθησόμενον τῆς νύμφης, ἥτις ἔχει ἤδη λειποθυμήσει καὶ πρόκειται μετ' ὀλίγα λεπτὰ νὰ συνέλθῃ. Φεύγουν ἔπειτα καὶ οἱ ὑπολειφθέντες καὶ αἱ τέως βριθούσαι αἰθουσαι μένουν κεναί, τοῦ κουμπάρου μόνου καθημένου εἰς μίαν γωνίαν καὶ συλλογιζομένου ἐν μελαγχολία τὰ ἐξοδά του. 'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγείρεται, συλλαβὼν φωτεινὴν ἰδέαν ἥτις τὸν ἐπαρηγόρησε:

— Δὲν πληρόνω κ' ἐγὼ τοὺς παπάδες· τὸ δῶρο ποῦ θάκανα τῆς νύμφης τῷ χωρὶς τὴν τσέπη μου· ὅ,τι ἀγόρασκα τὸ μεταπωλῶ λίγω φθινότερον κ' ἔτσι ἡ ζημία μένει ὀλίγη.

*

Οἱ προσκεκλημένοι εἴμεθα ὅλοι ἡμεῖς· ὁ μετανοήσας γαμβρός ἦτο ὁ καλὸς καιρὸς καὶ ἡ λειποθυμήσασα νύμφη ἦτο ἡ περὶ ἡμᾶς φύσις, ἵνα ὁμιλήσωμεν, ὡς ὁμιλεῖ ὁ κ. Κοδζιάς. Καὶ γάμος αἱ ἀπόκρεω.

Εἴχομεν τὰ πάντα ἑτοιμα, τὰς προσωπίδας μας, τὰς στολὰς μας, τὰ δόμινά μας, τὰς ἐκλεκτάς μας, τὰς παρέας